

๑๔๙. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๙๖๙/๒๕๕๕

เรื่อง หนังสือเตือนของลูกจ้างมีลักษณะเป็นการเตือนด้วยและลงโทษพักงานลูกจ้างด้วย ต่อมา ลูกจ้างทำผิดอีกถือว่าทำผิดซ้ำคำเตือน ไม่ถือว่าเป็นการลงโทษซ้ำ นายจ้างจึงไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย

จำเลยจ้างโจทก์ตำแหน่งพนักงานซักรีดต่อมาวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำเลยเลิกจ้างโจทก์ เนื่องจากกระทำการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน เรื่องการมาทำงานสาย ซึ่งจำเลยได้ตักเตือนแล้วรวม ๕ ครั้ง แต่โจทก์กระทำผิดซ้ำคำเตือน ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า การลงโทษโจทก์เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ นั้นเป็นการลงโทษซ้ำในความผิดที่โจทก์ถูกลงโทษพักงานแล้วเป็นการไม่ชอบจึงพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์ ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า โจทก์มาทำงานสายเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ (เดือนครั้งที่ ๑ วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๑) มาสายวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑ (เดือนครั้งที่ ๒ วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๑) มาสายเดือนเมษายน ๒๕๕๑ (เดือนครั้งที่ ๓ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑) มาสายเดือนกันยายน ๒๕๕๑ (เดือนครั้งที่ ๔ วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๑) มาสายวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๑ มีหนังสือเตือนวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ โดยลงโทษพักงาน ๓ วันและตักเตือน ต่อมาวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ โจทก์มาทำงานสาย ๑ นาที วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ จำเลยจึงเลิกจ้างโจทก์ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ได้มาทำงานสายโดยถูกตักเตือนเป็นลายลักษณ์อักษรถึง ๕ ครั้ง แม้การตักเตือนครั้งที่ ๕ จะเป็นการตักเตือนในวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันก่อนโจทก์จะถูกเลิกจ้างเพียง ๑ วัน ก็ตาม แต่ก็เป็นการตักเตือนในความผิดของวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๑ ส่วนความผิดที่ถูกลูกจ้างนั้นเป็นความผิดวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ทั้งขณะที่โจทก์มาทำงานสายในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ โจทก์ย่อมทราบได้ว่าโจทก์ได้กระทำความผิดในวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๑ มาแล้ว ทั้งหนังสือเตือนก็มีลักษณะเป็นการลงโทษพักงานและตักเตือนโจทก์ไปพร้อมกัน จำเลยจึงมีสิทธิลงโทษโจทก์ด้วยการเลิกจ้างเพราะโจทก์ทำผิดซ้ำคำเตือนในความผิดฐานมาทำงานสายวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ ได้โดยไม่ถือเป็นการลงโทษซ้ำ พิพากษายกฟ้อง

๑๕๐. คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๙๗๐-๑๘๙๗๓/๒๕๕๕

เรื่อง ก่อนสัญญาสิ้นสุด นายจ้างแจ้งลูกจ้างขอต่อสัญญาแต่ลูกจ้างไม่ประสงค์ต่อสัญญา ไม่ถือเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

จำเลยเป็นนิติบุคคลตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ จำเลยทำสัญญาจ้างโจทก์ที่ ๑ เข้าทำงาน รวม ๔ ฉบับ จ้างโจทก์ที่ ๒ และ ๓ รวม ๖ ฉบับ โจทก์ที่ ๔ รวม ๕ ฉบับ ต่อมาวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๒ เมื่อสิ้นสุดสัญญาจ้างฉบับสุดท้าย จำเลยไม่จ่ายค่าชดเชยแก่โจทก์ เห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๑๘ วรรคสอง บัญญัติให้การเลิกจ้างหมายความว่า การกระทำใดที่นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม สัญญาจ้าง

หรือเหตุอื่นใด และหมายความรวมถึงกรณีที่ลูกจ้างไม่ได้ทำงานและไม่ได้รับค่าจ้างเพราะเหตุที่นายจ้างไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ศาลแรงงานกลางฟังข้อเท็จจริงว่า ก่อนสัญญาจ้างจะสิ้นสุด จำเลยแจ้งให้โจทก์ทั้งสองต่ออายุสัญญาจ้างแต่โจทก์ทั้งสองไม่ประสงค์ต่อสัญญา ต่อมาจำเลยเรียกพนักงานที่ไม่ต่อสัญญาเข้าประชุม โจทก์ทั้งสองยืนยันไม่ต่อสัญญาแสดงว่าจำเลยซึ่งเป็นนายจ้างยังคงมีงานให้โจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างทำและยังคงต้องการให้โจทก์ทั้งสองทำงานกับจำเลยต่อไปแต่โจทก์กลับเป็นฝ่ายปฏิเสธ ดังนั้นจึงไม่ใช่กรณีที่จำเลยกระทำการใดที่ไม่ให้โจทก์ทั้งสองทำงานต่อไปและไม่จ่ายค่าจ้างให้ที่จะเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑

๑๕๑. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๔๔๖/๒๕๕๕

เรื่อง คู่ความสละประเด็นข้อพิพาท แม้เป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

โจทก์จ้างจำเลยเป็นลูกจ้างตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายกิจการพิเศษ (ชายตรง) ในระหว่างทำงาน จำเลยกระทำโดยทุจริตทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย โจทก์จึงฟ้องจำเลยให้รับผิดชอบ จำเลยให้การต่อสู้ว่า โจทก์จำเลยมิได้มีสัญญาจ้างระหว่างกัน ศาลแรงงานจึงไม่มีอำนาจฟ้อง เห็นว่า แม้จำเลยจะให้การต่อสู้เรื่องอำนาจศาล แต่ในรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ จำเลยยอมรับว่าเป็นลูกจ้างโจทก์จริง แล้วศาลแรงงานกลางกำหนดประเด็นข้อพิพาทไว้ในรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับเดียวกันนั้นโดยมิได้กำหนดประเด็นข้อพิพาทเรื่องอำนาจศาลไว้ จำเลยก็ได้โต้แย้งคัดค้าน ถือว่าจำเลยสละประเด็นข้อนี้แล้ว การที่จำเลยอุทธรณ์ในปัญหาดังกล่าว แม้เป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

๑๕๒. คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๐๔๔๗/๒๕๕๕

เรื่อง ขออนุญาตเลิกจ้างกรรมการลูกจ้างเนื่องจากลูกจ้างออกไปตั้งสุรานอกบริษัท ตอนพักเที่ยงเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของนายจ้างเป็นกรณีร้ายแรง

ผู้ร้องประกอบกิจการผลิตอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า งานส่วนใหญ่เป็นการปั๊มชิ้นโลหะ ผู้คัดค้านเป็นลูกจ้างตำแหน่งพนักงานปั๊มโลหะและเป็นกรรมการลูกจ้าง การที่ผู้คัดค้านออกไปตั้งสุรานอกตอนพักเที่ยง แม้จะไม่ได้เปิดเครื่องจักรทิ้งไว้ และไม่ได้กลับเข้ามาทำงานอีก อันเป็นการกระทำที่ไม่ได้ตั้งใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย ไม่ได้กระทำโดยประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้นายจ้างเสียหายร้ายแรงและไม่ใช่ว่าการละทิ้งหน้าที่เกินกว่าสามวันโดยไม่มีเหตุอันสมควรก็ตาม แต่การกระทำของผู้คัดค้านเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน ซึ่งมีเจตนารมณ์ที่จะไม่ให้ลูกจ้างมีอาการมึนเมาในขณะที่ทำงานไม่ว่าในหรือนอกโรงงาน เนื่องจาก

งานส่วนใหญ่ของผู้ร้องคือป้อนชิ้นโลหะด้วยเครื่องจักร หากพนักงานทำงานคุมเครื่องจักรขณะมีนเมาจากการดื่มสุรา เสพยาเสพติด หรือเพราะเหตุอื่นอาจเกิดอันตรายจากเครื่องจักรแก่พนักงานคนนั้นหรือพนักงานอื่นได้ พฤติกรรมของผู้คัดค้านจึงเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมแก่การเป็นลูกจ้างที่ต้ออย่างยิ่ง ทั้งผู้คัดค้านเป็นถึงกรรมการลูกจ้างควรจะประพฤติปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างแก่ลูกจ้างอื่น การกระทำของผู้คัดค้านถือได้ว่าเป็นการฝ่าฝืนคำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของนายจ้างเป็นกรณีร้ายแรง ผู้ร้องจึงมีสิทธิขอลีกจ้างผู้คัดค้านได้

๑๕๓. คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๔๔๘-๒๐๕๐๑/๒๕๕๕

เรื่อง ลูกจ้างฟ้องให้นายจ้างปรับค่าจ้างย้อนหลังตามมติรัฐมนตรี เงินดังกล่าวยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง สิทธิเรียกร้องจึงมีอายุความ ๑๐ ปี ไม่ใช่อายุความ ๒ ปี และดอกเบี้ยกรณีผิดนัดร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ไม่ใช่ร้อยละ ๑๕ ต่อปี

โจทก์ทั้ง ๕๔ คน เคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์การการค้าของครุสภา ต่อมาพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๘๓ ให้โอนองค์การการค้าของครุสภาไปเป็นของจำเลย โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปรับค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรี จำเลยอุทธรณ์ว่าโจทก์ฟ้องเรียกเอาค่าจ้างหรือสินจ้างเพื่อการทำงานที่ทำสิทธิเรียกร้องจึงมีกำหนดอายุความ ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๓/๓๔ (๘) (๙) คดีขาดอายุความ เห็นว่า โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๒๕ ข้อ ๑๗ ที่ระบุเกี่ยวกับการพิจารณาความดีความชอบประจำปีซึ่งจำเลยปฏิบัติตามตลอด กล่าวคือจำเลยได้ปรับค่าจ้างเมื่อมติคณะรัฐมนตรีให้ปรับเงินเดือนแก่ข้าราชการและลูกจ้างรัฐวิสาหกิจตลอดมา มติรัฐมนตรีให้ปรับค่าจ้าง ๓ ครั้ง ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ จำเลยเพิกเฉยไม่ปรับค่าจ้างตามมติดังกล่าว ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายไม่ได้รับเงินและได้รับบำเหน็จน้อยกว่าที่ควร อันเป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยผิดข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ ๒๕๑๘ มาตรา ๑๒ เมื่อจำเลยยังไม่ได้ปรับค่าจ้าง เงินที่โจทก์ทั้งหมดฟ้องยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง จะถือว่าโจทก์ทั้งหมดฟ้องเรียกค่าจ้างหรือส่วนหนึ่งของค่าจ้างที่มีอายุความฟ้องร้อง ๒ ปี ไม่ได้ สิทธิเรียกร้องกรณีดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องอายุความไว้เป็นการเฉพาะจึงมีอายุความ ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๙๓/๓๐ โจทก์ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ ยังไม่เกิน ๑๐ ปี คดีจึงไม่ขาดอายุความ

ในส่วนของดอกเบี้ย เมื่อปรากฏว่าเงินนั้นยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง มิใช่ค่าจ้างที่จะมีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง คงเป็นหนี้เงินที่คิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง เท่านั้น ที่ศาลแรงงานกลางให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยในต้นเงินค่าจ้างร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ศาลฎีกาก็มีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้

๑๕๔. คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๕๐๒/๒๕๕๕

เรื่อง ลูกจ้างฟ้องให้นายจ้างปรับค่าจ้างย้อนหลังตามมติรัฐมนตรี เงินดังกล่าวยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง สิทธิเรียกร้องจึงมีอายุความ ๑๐ ปี ไม่ใช่อายุความ ๒ ปี และดอกเบี้ยกรณีผิดนัดร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ไม่ใช่ร้อยละ ๑๕ ต่อปี

โจทก์เคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์การการค้าของคุรุสภา ต่อมาพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๘๓ ให้โอนองค์การการค้าของคุรุสภาไปเป็นของจำเลย โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปรับค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรี จำเลยอุทธรณ์ว่าโจทก์ฟ้องเรียกเอาค่าจ้างหรือสินจ้างเพื่อการทำงานที่ทำสิทธิเรียกร้องจึงมีกำหนดอายุความ ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๙๓/๓๔ (๘) (๙) คดีขาดอายุความ เห็นว่า โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๒๕ ข้อ ๑๗ ที่ระบุเกี่ยวกับการพิจารณาความดีความชอบประจำปีซึ่งจำเลยปฏิบัติตามตลอด กล่าวคือจำเลยได้ปรับค่าจ้างเมื่อมติคณะรัฐมนตรีให้ปรับเงินเดือนแก่ข้าราชการและลูกจ้างรัฐวิสาหกิจตลอดมา มติรัฐมนตรีให้ปรับค่าจ้าง ๓ ครั้ง ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๙ และวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ จำเลยเพิกเฉยไม่ปรับค่าจ้างตามมติดังกล่าว ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายไม่ได้รับเงินและได้รับบำเหน็จน้อยกว่าที่ควร อันเป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยผิดข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ ๒๕๑๘ มาตรา ๑๒ เมื่อจำเลยยังไม่ได้ปรับค่าจ้าง เงินที่โจทก์ทั้งหมดฟ้องยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง จะถือว่าโจทก์ทั้งหมดฟ้องเรียกค่าจ้างหรือส่วนหนึ่งของค่าจ้างที่มีอายุความฟ้องร้อง ๒ ปี ไม่ได้ สิทธิเรียกร้องกรณีดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องอายุความไว้เป็นการเฉพาะจึงมีอายุความ ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๙๓/๓๐ โจทก์ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ ยังไม่เกิน ๑๐ ปี คดีจึงไม่ขาดอายุความ

ในส่วนของดอกเบี้ย เมื่อปรากฏว่าเงินนั้นยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง มิใช่ค่าจ้างที่จะมีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง คงเป็นหนี้เงินที่คิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง เท่านั้น ที่ศาลแรงงานกลางให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยในต้นเงินค่าจ้างร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ศาลฎีกาก็มีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้

๑๕๕. คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๐๕๑๓-๒๐๖๕๗/๒๕๕๕

เรื่อง ลูกจ้างฟ้องให้นายจ้างปรับค่าจ้างย้อนหลังตามมติรัฐมนตรี เงินดังกล่าวยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง สิทธิเรียกร้องจึงมีอายุความ ๑๐ ปี ไม่ใช่อายุความ ๒ ปี และดอกเบี้ยกรณีผิดนัดร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ไม่ใช่ร้อยละ ๑๕ ต่อปี

โจทก์ทั้ง ๑๔๕ คน เคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ขององค์การการค้าของคุรุสภา ต่อมาพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๘๓ ให้โอนองค์การการค้าของคุรุสภาไปเป็นของจำเลย โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปรับค่าจ้างตามมติคณะรัฐมนตรี จำเลยอุทธรณ์ว่าโจทก์ฟ้องเรียกเอาค่าจ้างหรือสินจ้างเพื่อการทำงานที่ทำสิทธิเรียกร้องจึงมีกำหนดอายุความ - ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๙๓/๓๔ (๘) (๙) คดีขาดอายุความ เห็นว่า โจทก์ทั้งหมดฟ้องขอให้จำเลยปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงฉบับลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๒๕ ข้อ ๑๗ ที่ระบุเกี่ยวกับการพิจารณาความดีความชอบประจำปีซึ่งจำเลยปฏิบัติตามตลอด กล่าวคือจำเลยได้ปรับค่าจ้างเมื่อมติคณะรัฐมนตรีให้ปรับเงินเดือนแก่ข้าราชการและลูกจ้างรัฐวิสาหกิจตลอดมา มติรัฐมนตรีให้ปรับค่าจ้าง ๒ ครั้ง คือวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ปรับค่าจ้างร้อยละ ๓ ให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ และมติคณะรัฐมนตรีวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๙ ให้ปรับได้ไม่เกินร้อยละ ๕ ให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๘ จำเลยเพิกเฉยไม่ปรับค่าจ้างตามมติดังกล่าว ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายไม่ได้รับเงินและได้รับบำเหน็จน้อยกว่าที่ควร อันเป็นการกล่าวอ้างว่าจำเลยผิดข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง เมื่อจำเลยยังไม่ได้ปรับค่าจ้าง เงินที่โจทก์ทั้งหมดฟ้องยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง จะถือว่าโจทก์ทั้งหมดฟ้องเรียกค่าจ้างหรือส่วนหนึ่งของค่าจ้างที่มีอายุความฟ้องร้อง ๒ ปี ไม่ได้ สิทธิเรียกร้องกรณีดังกล่าวไม่มีบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องอายุความไว้เป็นการเฉพาะจึงมีอายุความ ๑๐ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๙๓/๓๐ โจทก์ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒ ยังไม่เกิน ๑๐ ปี คดีจึงไม่ขาดอายุความ ในส่วนของดอกเบี้ย เมื่อปรากฏว่าเงินนั้นยังไม่มีสภาพเป็นค่าจ้าง มิใช่ค่าจ้างที่จะมีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละ ๑๕ ต่อปี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง คงเป็นหนี้เงินที่คิดดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัดร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง เท่านั้น ที่ศาลแรงงานกลางให้จำเลยจ่ายดอกเบี้ยในต้นเงินค่าจ้างร้อยละ ๑๕ ต่อปี นับแต่วันเกิดสิทธิ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ศาลฎีกาก็มีอำนาจแก้ไขให้ถูกต้องได้

การที่คำพิพากษาของศาลแรงงานกลางไม่ได้กำหนดจำนวนเงินให้ชัดเจนว่าจำเลยต้องจ่ายเงินแก่โจทก์คนละเท่าใด และไม่ได้ระบุวันเกิดสิทธิซึ่งเป็นวันที่จำเลยจะต้องเริ่มต้นชำระดอกเบี้ยให้แก่โจทก์แต่ละคนคือวันใด เห็นว่า แม้คำพิพากษาศาลแรงงานกลางจะไม่ได้ระบุถึงจำนวนเงินและวันที่ที่เกิดสิทธิที่จะได้รับดอกเบี้ยไว้อย่างชัดเจน แต่จำเลยก็สามารถนำหลักการตามคำพิพากษาศาลแรงงานกลางไปเป็นหลักในการคิด

คำนวณและดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษาได้ เมื่อคำพิพากษาได้กล่าวและแสดงข้อเท็จจริงที่ฟังได้โดยสรุปและวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีพร้อมด้วยเหตุผลครบถ้วน จึงเป็นคำพิพากษาที่ชอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๕๑

